Ludas Matyi

II. évfolyam, 22. (54.) szám. SZATIRIKUS HETILAP Budapest, 1946 június 9

PÜNKÖSDI PIKNIK

Rákosi: Én az aranyforintot hoztam, Péter a földet, Árpád a jó bért. Hát te kisgazda mit hoztál?
Kisgazda: Én az öcsémet hoztam! Nevezzétek ki sürgősen rendőrkapitánynak!

Ára 10.000 millpengő

Magyarázom a merényleteket

A Pici Ujság kommentárja az izbugyafalvi eseményekhez — Sajátságos tudósítónktól

Még az utolsó jajkiáltások el sem hangzottak Izbugyfalván, tudósítónk máris a helyszínen termett, hogy

eleve megcáfolja azokat a tendenciózus híreszteléseket, melyeket a baloldali lapok írnak majd.

Gyors nyomozásunk eredményeként máris sikerült megállapitanunk a merényletben szereplő összes személyek kilétét.

Egyetlen kisgazdapárti sincs közöttük ...

Minden ellenkező híreszteléssel szemben tényként szögezzük le, hogy a merényletek áldozatai között

egyetlen kisgazdapárti tag sincs.

Az áldozatok számát egyébként is erősen eltúlozzák. Megállapítottuk, hogy a halottak száma lényegesen kevesebb a világháború áldozatainál és a sebesültek száma sem haladja túl lapunk átlagos példányszámát. Túlzás tehát vérfürdőről beszélni, mikor egész Izbugyfalván annyi vér se folyt, hogy az ember a lábát megmoshatta volna benne. Hagyjuk tehát az *„összeesküvés", „merénylet", „pogrom"* és egyéb hangzatos megjelöléseket és a jövőben használjuk inkább a szerényebb, de a tényeknek jobban megfelelő piknik, gardenparty és majális elnevezéseket.

Mi az igazság? Mi a haladás?

A botrányt egyébként az váltotta ki, hogy e[illegible]gy,

a baloldali [illegible] pártok által [illegible]

[illegible] megette a helybeli leventeoktató szalmakalapját. Aki a tömeglélektannal csak egy kicsit is ismerős, nem lepődik meg azon, hogy a felháborodott tömeg ezekután agyba-főbe verte a zsidókat és többet közülük meg is ölt.

Kik a merénylők?

A merénylők — ha egyáltalán voltak ilyenek — mind kivétel nélkül

a másik három párt tagjai,

akik megtévesztésül a Kisgazdapárt helyiségében gyűléseztek. Néhány jelentéktelen személy ravasz fondorlattal a mi pártunk soraiba is beszivárgott, így történt, hogy a merénylők között néhány kisgazdapárti elnök, alelnök, titkár, jegyző, pénztáros és háznagy is szerepelt, ezeket azonban

már a jövő héten

egytől-egyig kizártuk a pártból.

Mindenki felelős!

Úgy véljük, sikerült bebizonyítanunk, hogy a verekedésben

ilyen vagy amolyan formában valamennyi párt részt vett.

Hagyjuk tehát a már-már nevetségessé váló személyeskedést, jó vicc, minden családban kell egy rossznak lenni, mindnyájan voltunk fiatalok, elvégre doktor úr is férfi, meg kell értenie.

Itt említjük meg, hogy a két hét mulva Csajágarőcsögén megtartandó véres verekedés kisgazdapárti rendezői egytől-egyig költött személyek, ha tehát valaki tagjaink közül magára ismerne bennük, az merő véletlen.

Kisgaz Dani.

— Szörnyű, hogy felvágnak ezek az elefántok.
— Miért, kolléga úr?
— Képzelje, Sziám felvételét kérte az Egyesült Nemzetekbe.

Nem is olyan könnyű

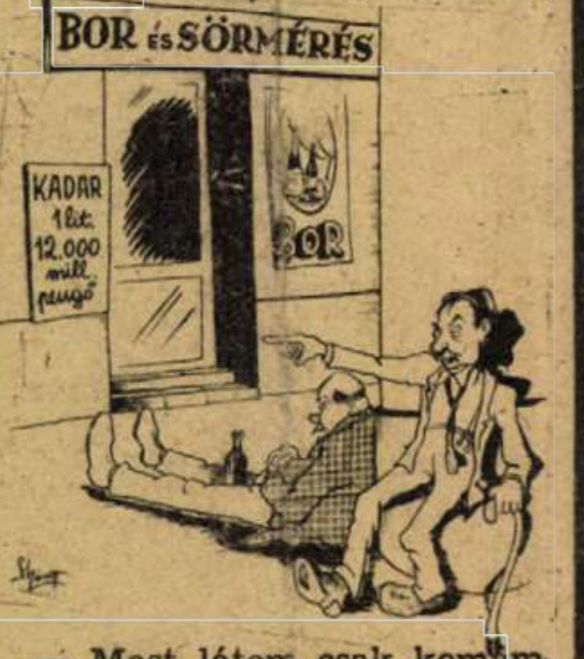
— [illegible] úr, ez egy igazi könnyű nyári ruha.
— Honnan tudja?
— Azt mondta a kereskedő, hogy csak huszonhét gramm.

Dalol a pult

Feketeáru cseresznye, — nem veszed meg szép menyecske!

Jobb későn, mint előbb!

— Most látom csak komám, hogy mennyit költöttünk.

Mi ez? Újabb rémhír?

A V[illegible]ság június 1-i számában olvastuk egy hírecske címeként: *„Egy kisgyerek elvesztette szüleit a Nagyvárad-téren".* Mint[illegible] hogy a reakció eddig kolbászmesét gyártott, ha a szülők o[illegible]hol elhagyták a gyereküket, nem lennénk meglepve, ha most [illegible]yan hírek terjednének el, hogy titokzatos gyerekek lopják a szülőket és páros debrecenit gyártanak belőlük.

★

Lapzártakor értesülünk, hogy Pesterzsébeten a tömeg megvert egy hároméves kisfiút, mert megszólított egy hentesmestert.

Pénzhiány a fővárosban

A hónapvégi általános pénzszüke kínos helyzeteket teremtett a gazdasági életben és nem ritkán kisebb fennakadásokat is okozott. Igy például tegnap délután Paczák Ambrus könyvelő egy ujságot akart venni a körúton, de miután megolvasta a pénzét, kiderült, hogy csak négyszázkilencvenöt milliója van. Fokozta a bonyodalmakat, hogy miközben ezt az összeget megszámolta, este lett és bezártak a bankok.

Egy új szó, amelytől a lélekzete eláll:

Lakbéradolerovásrahasználandóadópengőbélyegilleték.

Budapest, 1946. 124. szám. Junius 2. vasárnap.

A MAGYAR KÖZLÖNY felvilágosít

HIVATALOS LAP

Őszintén bevallom, kedvenc olvasmányom a Magyar Közlöny. Tisztelet becsület a Ludas Matyinak, de a rendeletekkel még ő se tud konkurrálni. Ez a humor teteje!

Szószerint idézem például a Közlöny 121. számában megjelent 136.300 sz. rendelet 20. §-át:

„Amennyiben az adójeggyel lerovandó köztartozás ötvenezer pengőnél kisebb, vagy bár ötvenezer pengőnél nagyobb, azonban a közadótartozás ötvenezerrel maradék nélkül nem osztható összeget tesz ki s így az a forgalomban lévő 50.000, 500.000 és 1,000.000 adópengő névértékü adójegyek beszolgáltatása után teljes összegben ki nem egyenlíthető, az ilyen u. n. töredékösszegben jelentkező adótartozás kiegyenlítésére s számlailleték lerovására szolgáló bélyegek kivételével, minden más 50.000 adópengőnél kisebb, adópengőcímletű illetékbélyegek, mint a kisebb címletű adójegyeket helyettesítő kisegítő fizetési eszköz beszolgáltatása útján kell leróni az adójeggyel lerovás rendszerének tartama alatt".

Amióta ezt a ragyogó humoreszket elolvastam, állandóan esz a penész, hogy nem nekem jutott az eszembe. *Ilyen klassz kroki!* Szerzője, sajnos, nem én vagyok. Hát nem borzasztó, hogy mindent elírnak az ember elől?

Éhenhalt egy feltaláló

Mély szomorsággal jelentjük, hogy Lángész Lajos, aki több találmányával annakidején lapunkban is szerepelt

most éhenhalt.

Lángész Lajos legutóbb olyan jelvényt talált fel, amely a gomblyukba való behelyezés után

onnan többé ki nem vehető.

A fiatal feltaláló éhhalálát politikai körökben erre a találmányra vezetik vissza.

Tisztul a belpolitikai helyzet

Hogy áll a jobboldali kisgazdák ügye?

A kisgazdapárti válság tárgyalásai az utóbbi napokban lényegesen előrehaladtak. Remény van arra, hogy a válság hamarosan megoldódik. Az utóbbi napok tisztázódási folyamata után ebben a dologban már tisztán látunk, csak azt nem tudjuk még, hogy mit.

Hogy az illuzió megmaradjon

— Maga ruhatáros szeretne lenni?
— Igen.
— Gyakorlata van?
— Hogyne. Vetkőztető voltam a Gömb-utcában.

Az érvelés diadala

Irta: Tabi László

Két óra hosszat lapozgattam a Ballagi-nagyszótárt, de, sajnos, nincs rá kifejezés, hogy mennyire kétségbe volt esve Lajos, amikor tegnapelőtt este beállított hozzám. Lajos, a mindig vidám Lajos! Leroskadt egy hokedlire és üveges szemmel meredt maga elé. Megráztam a vállát:

— Mi történt, az Istenért! Lajos?

Alig hallhatóan motyogta:

— Kolbászt csináltam a Rezsőkéből!

Eliszonyodtam. Mindig tudtam, hogy szereti a kolbászt. De hogy ennyire! Nem, ez lehetetlen. Vagy mégis? Erősen a szemébe néztem:

— Megholondultál? Beszélj! Ki az a Rezsőke?! És mit kezdesz most annyi kolbásszal?

Fásultan kezdett hozzá:

— Megyek haza délután. Rendes délután volt, nem vettem észre rajta semmi különöset. Felérek a második emeletre. Éppen be akarok menni a lakásba, amikor elémugrik a Nyahorczyné és rámkiált: mit csináltam a Rezsőkével? Hogy-hogy mit csináltam? — kérdezem — nem szoktam én Rezsőkével csinálni semmit sem. Erre sírni és jajgatni kezdett. Összecsődült még vagy nyolc ember. Hogy Rezsőke eltűnt és utoljára velem látták, éppen emelgettem a kapu alatt és aztán bevittem a henteshez. Meg hogy kolbászt csináltam Rezsőkéből, mert a rokonaim nem jöttek vissza Auschwitzból. Körülfogtak és ráncigálni kezdtek.

— Lajos! — vágtam közbe izgatottan — hát mért nem mondtad, hogy te nem vagy zsidó?

— Mondtam, de már késő volt. A vád bebizonyosodott.

— Mit beszélsz? Hát csakugyan... kolbászt... te, aki... Lajos! Hogy tehettél ilyet?

— Magam sem tudom, — hebegte.

Homlokomon kicsapott a verejték. Most már én is hebegtem:

— És... hogyan... bizonyosodott be?...

— Rezsőke lejött a padlásról. És ő maga mondta.

Gyorsan ittam egy pohár konyakot. Tovább faggattam. Beszélt.

— Éppen esküdöztem, hogy nem csináltam kolbászt Rezsőkéből, amikor Rezsőke lejött a padlásról. Rám mutatott és így szólt: ez a bácsi csinált belőlem kolbászt.

— Lajos! — kiáltottam. — Térj észre! Meghülyültél?

— Most már mindegy, — legyintett — minden mindegy. Szóval, amikor a tömeg meghallotta, hogy Rezsőke mit mond, nekem akartak esni. De a Sefcsik a harmadik emeletről megvédett és azt mondta, hogy az agyonverés nem elég büntetés, nem szabad elhamarkodni a dolgot. Én persze egyre csak azt hajtogattam, hogy Rezsőke itt van, ne bántsanak. Azt mondták, ez csak kifogás. Nyahorczyné levetette magát a földre és ott kiáltozta: kolbászt csinált az én kisfiamból, az én drága Rezsőkémből! És mindenki zokogott. Sefcsik megragadta a torkomat: idefigyeljen, maga nyomorult, — mondta — hogy tagadhatja le, amikor a gyerek maga állítja? Mi? Ő csak tudja! Már régen figyeljük a maga gyanús üzelmeit! Kétségbeesetten mondtam, hogy nincsenek üzelmeim, de a tömeg csak szidott. Valaki azt orditotta, hogy a mult héten vittem haza egy üveg savanyú uborkát. Már akkor tudtam, hogy kolbászt fogok csinálni Rezsőkéből. Odanyomtak a falhoz. Valaki rendőrért szaladt. A házmester lezárta a kaput. Mindenki kicsődült az udvarra. Ekkor kitéptem magam és leugrottam a második emeletről. Szerencsémre egy rakás homokba estem. Felugrottam és a hátsó udvaron át iderohantam. Bujtass el.

— Meghülyültél? Most azonnal visszamégy. Vicceltek veled.

— Nem. Majdnem megfojtottak. És nem csodálom. Én is megfojtanám azt, aki kolbászt csinál a gyerekemből.

— De te nem csináltál, te barom.

— De igen. Csináltam. Rezsőke mondja. Ő csak tudja. Külföldre próbálok szökni.

Karonragadtam Lajost és visszavittem. Az udvaron még ott állt a csődület. Odaálltam eléjük.

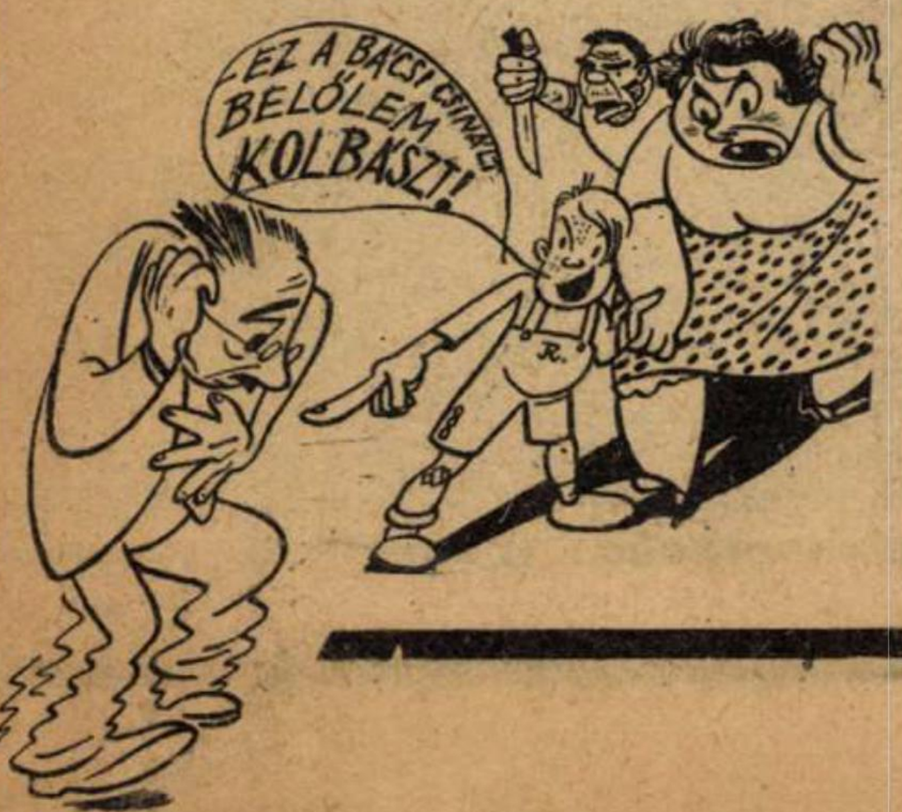
— Ide figyeljenek, emberek! Maguk az én barátomat azzal vádolják, hogy kolbászt csinált Rezsőkéből. Ezt maga Rezsőke állítja. Kétségtelen, hogy ez súlyosan terhelő tanuvallomás. Mert ugyebár, Rezsőkének tudnia kell. De — és felemeltem a hangomat — vegyék tudomásul, hogy az én barátom sohasem volt zsidó. Sőt! A nemzeti hadsereg tisztje volt, aki a doni harcokban megkapta a flektifuszt és a tűzkeresztet, aki tagja volt a nyilaspártnak és most nem igazolták! És ezt az embert vádolják maguk csak azért, mert egy kisfiú azt állítja, hogy kolbászt csinált belőle. Vegyék fontolóra a dolgot! Talán *valaki más* csinált kolbászt abból a gyerekből! Egy kisgyerek megfigyelése nem mindig helyes!

Elkértem Lajos iratait és bemutattam a tömegnek. Fejcsóválva nézegették. Sefcsik odaállt Lajos elé és a kezét nyujtotta:

— Ne haragudjon — mondta —, inkább csak elvi kérdés volt.

A tömeg szétoszlott. Lajos hazament. Éppen indultam én is haza, amikor Nyahorczyné rettenetes frászt kent le Rezsőkének.

— Nesze, te nyavalyás! — ripakodott rá —, majd máskor jobban megnézed, ki csinált kolbászt belőled!

Győz az igazság!

(Sallai és Fürst hóhérjait a népfőügyész megrenditő vádbeszéde ellenére is csupán két évre itélte a Horváth-tanács, azonban rögtön elrendelte szabadlábra helyezésüket.)

Végre egy kép, amelyhez nem kell aláírás.

Az alvilág alkonya

Beszélgetés augusztus 2 án a Nádor-utcában

— Mondd, ki ez a szerencsétlen flótás?

— Nem ismered meg? Sötét ödön.

Pest 1946...

— Mit szólsz hozzá. Már verik az új pénzt.

— A mostanit verjék. Az a rossz!

Párbeszéd a csarnokban

— Hogy a meggy?

— Nyolcmilliárd.

— *Nem meggy.* És hogy a kel?

— Tizmilliárd.

— *Nem kel.*

A 7 legaranyosabb vicce

Tropák beállít a Közlekedésügyi Múzeumba és az igazgatót keresi.

Amikor nagynehezen bejut, azt mondja:

— Kérem szépen, én megtudtam, hogy itt őrzik azt a mozdonyt, amely a mult század derekán először tette meg az utat Pest és Esztergom között. Kibérelhetném?

— Erről szó sem lehet — feleli az igazgató. — Az a mozdony ereklye. De mire használná uraságod?

— Debrecenbe akarok utazni a feleségemhez.

— És? a MÁV mai mozdonya nem jó?

— Jónak jó — feleli Tropák —, de a feleségem azt táviratozta, hogy az első vonattal utazzam.

A Lakáshivatal védelmében

(Levél a Ludas Matyihoz)

Szerkesztő úr!

Lapjának legutóbbi számában egy magát Darvas-Gádornak nevező senkiházi, aki még a nevét sem tudja leírni, mert hiszen nyilvánvalóan Darvas Gábornak hívják, azt írta, hogy a lakáshivatalok nem állanak feladatuk magaslatán és egy Auschwitzból visszaérkezett budapesti lakos nem tudta visszakapni a lakását. Én a magam nevében ezt a méltatlan és igazságtalan támadást visszautasítom. Kötelességemnek tartom kijelenteni, hogy amikor a múlt év őszén Auschwitzból hazatértem és igénylést adtam be volt lakásomra, kérvényemet három nap alatt kedvezően elintézték. Az efajta írások csak arra jók, hogy megingassák a lakáshivatalokba vetett közhitet.

Tisztelettel

Heppke Rudolf

v. SS-őrmester (Volksbund)

az auschwitzi 196-os barak őre.

A független rab gólya

Felrepülne, odaszállna,
Csakhogy el van metszve szárnya.

Átutazó vendég a Hotel Hungáriában

Portás: Legfeljebb két hónapra tudok szobát adni.
Vendég: Hol leszek én már két hónap mulva!

A 7 legjellemzőbb vicce

Pregovácz megáll egy utcai árus előtt:
— **Hogy egy doboz gyufa?**
— **Négyszázmillió.**
— **Micsoda?!** — ordít Pregovácz —, **hétszázmillió!?**
H[illegible]milliót kér egy doboz gyufáért?
— [illegible] **Pardon, négyszázmilliót mondtam.**
— **[illegible] más** — higgad le Pregovácz —, **az a normális ára.**

Esetem a kosztpénzzel

A napokban, ebéd közben feltűnt nekem, hogy nem az életet habzsolom, hanem a bablevest. Ekkor elhatároztam, hogy meggazdagodom. Rövid tünődés után arra a meggyőződésre jutottam, hogy kosztpénzt kell felvennem.

Ez okból másnap felkerestem a Klofákot, egy igen tisztességes, korrekt gazembert és közöltem vele, hogy kosztpénzt szeretnék felvenni, mert habzsolni akarom az életet.

— Kérem, — így Klofák — rendelkezésére állok, de figyelmeztetem, hogy ma a hivatalos heti kosztkamat 55% és előre kell fizetni...

— Tízbillióról volna szó! — vágtam szavaiba, mert untatott a fecsegése. — De lehetséges volna két hétre?

— Minden lehetséges! — nyugtatott meg Klofák. — Kérem a fedezetet!

Átadtam az ereklyéket: a nagyanyám gyémántos legyezőjét, a zsebórámat és a wiplafogamat, Klofák pedig leszámolt elém száz ropogós kékhasút, alias tízbilliót.

— Most már csak egy kis formaság van hátra, — mondotta kedvesen. — Kétheti kosztkamat — heti 55%-ot számítva — TIZENEGYBILLIÓT tesz ki és ezt előre kell lefizetni...! Akár mindjárt le is fizetheti...

Valami magyarázhatatlan, furcsa érzés vett erőt rajtam, de úri modoromat mindvégig megőirzve, visszaadtam a tízbilliót és még EGYET a saját zsebemből.

— Jó üzletet csinált maga! — mondta a Klofák irígykedve. — Most csak két hét mulva kell a tőkét, a tíz billiót visszafizetnie és akkorra már semmi értéke sem lesz!

Barátságosan elbúcsúztunk és ma hajnalban már jólmenő irodát nyitottam. Ha kosztpénzre van szükségük, csak forduljanak hozzám!

Felőlem, akár egy hónapra előre is kifizethetik...

ifj. Hont Ferenc

Magyar Kolumbuszok

Nagy Ferenc: Még egy kicsit húzzátok gyerekek és aztán révbe érünk! Augusztus 1-ig már csak 53 nap

Bujdosó nyilas rigmusa

Egy megszorult keretlegény keservei
Ady Endre után még mindig szabadon

**Tíz jó évig nyilas voltam,
német márkán lébecoltam,
ébredőknek udvaroltam,
héberekkel jól kitoltam.**

**Igényeltem zsidó lakást,
zsidó bútort egész rakást,
értettem a nyelést, nyalást,
elkerültem minden blamázst.**

**Szálasival gyepűt rágtam,
Hitler előtt hason másztam,
Imrédyvel csuda lázban
csuda-szarvast megvadásztam.**

**Összeszajréztam egy vagyont,
indítottam zsidó vagónt,
ha láttam a Grünt meg a Kohnt,
hova rúgjak, nem vala gond.**

**Most elhagyott minden remény,
börtön, bitó mered felém,
már egy zabszem se fér belém,
mért is voltam keretlegény?**

**Rég nem eszem malacbordát,
csirkemellet, habostortát,
s mégse pirul belé orcád,
demokrata Magyarország.**

**Szétzüllött a nyilas tábor,
ki „vitéz" volt, az se bátor,
elszállott a régi mámor,
mi maradt meg? Péter Gábor.**

**Mégse dőlök végleg romba,
van még páter, van még bomba,
belépek majd a KALOT-ba
s tovább élek nyilas módra.**

Darvas—Gádor

A 7 legennivalóbb vicce

— Hallom, hogy vett egy malacot.
— Igen.
— Hizlalni fogja?
— Jobban, mint a bab.

József és Putifárné

Ez a József könnyen bedül
S hamarosan tömlöcbe ül,

S mivel sok a szabadláb itt,
Putifárné tovább csábit.

A madridi togadós

akinél Európa minden patkánya szállást talál!

Hain Péter a panaszkönyvet kérte

Hain Péter, a kötéláltali halálra ítélt Gestapo pribék a gyüjtőfogházban a panaszkönyvet kérte és az alábbi sorokat írta bele:

— Tíz sorsjegyem volt, mind a tíznek elhalasztották a húzását. Miért pont az én húzásomhoz ragaszkodnak annyira?

Hidvéghy Ferenc: Ballada a Savoyban

„Hová, hová, édes férjem?"
„Megyek a kafába:
A Savoyban vár a Nyuszek.
Ne várjon hiába."
„Megállj, megállj, édes férjem!
Hogy állsz valutába?
Nagyon könnyen belekerülsz
Ott egy razziába."

„Megállj, megállj, édes férjem,
Én is megyek véled,
Kebelemben pesti delnők
Hősi kedve éled."
„Mit keresnél, gyönge asszony
A fekete fronton?"
„Ne félj, ne félj, édes férjem,
Üzleted nem rontom."

„Azt keresem, hív magyar nő,
Véled a kafában,
Hogy benn legyek pár üzletben,
Szénbe, kokszba, fában."
„Ha úgy véled, hogy hasznomból
Két cehre is telle,
Jőjj, hű nejem, Luft Lipótné,
Kropacsek Cicelle."

Csalogatja lejárt jeggyel
Beszkárt tarifáját,
Lepke szellő lebegteti
Ötgrammos ruháját.
Kétszer drágult vagy háromszor
Az átszálló ára,
Mire Luftné belibeg a
Savoy terraszára.

A Savoyt a bősz hekusok
Ostromolni kezdik:
Razzia van ... páran már a
Motozást is pedzik.
Egy detektív Luftnéhoz lép:
„**Motoz**kálás kell-e?"
Kebléhez kap Luft Lipótné,
Úgyis, mint Cicelle.

Összébbhúzta a kebelén
Ötgrammos ruháját,
Röpke röhej remegteti
Egy tőzsdés tokáját.
A detektív Luftnéra néz,
Biztató a kezdet...
Férjére les Luft Lipótné
És vallani kezdett:

„Egy medál van kebelemben,
Férfi képe benne..."
Felhördült a férje, máris
Elégtételt venne.
„Ki az, mi az?" — kérdi bőszen,
Mert féltékeny fajta.
„Dollcsi, — súgta neje lágyan —
S Lincoln képe rajta..."

Javult a lakáshelyzet

Kiküldött tudósítóink jelentései szerint a lakásfronton enyhülés állott be. Az egyetlen cikk, amelynek ára Budapesten az elmult héten semmivel sem emelkedett, a lakás volt. Egy egyszobás lakás ára Budapesten ezen a héten is, éppúgy mint a mult héten, kétszáz gramm arany volt.

AKNAMUNKA

Bányász: Látja, eminenciás uram, mi ilyen aknákkal dolgozunk a demokráciában.

Vigasztaló

*Kunmadarasi vádirat
Megállapitja hidegen,
A pogromért ki felelős:
Egy idetévedt idegen.*

*Egy Tóth Zsigmond nevű szlovák,
Ki magyarul se tud nagyon,
Mindössze ennyit, ha muszáj:
„Hepp-hepp, előre! Üsd agyon!"*

*Tanuvallomása szerint
Csupán ez történt odalent
A jelszó félreértetett,
S agyonvertek több idegent.*

*Az idegenek szerepét
Tisztáznunk ekként sikerült,
S jó, hogy a magyar becsület
Az ügyből ekként kikerült.*

*Ne szégyeljük Kunmadarast,
Bár volt egy kis vétkezés,
Mi tudtuk: nem ember a tóth
S a burgonya nem étkezés.*

Dobogó Sándor

A NOTórius életmentő

(A Népbíróság által tizenötévi fegyházra ítélt Hellebronth Vilmos nyilas altábornagy ügyét most fogja tárgyalni a Népbíróságok Országos Tanácsa.)

A mentőőrs parancsnoka: Na mentsük ki ezt is gyorsan, ne unatkozzék ott a parton az a derék Szombathelyi

Mi lesz a fasiszta könyvek beszolgáltatásával?

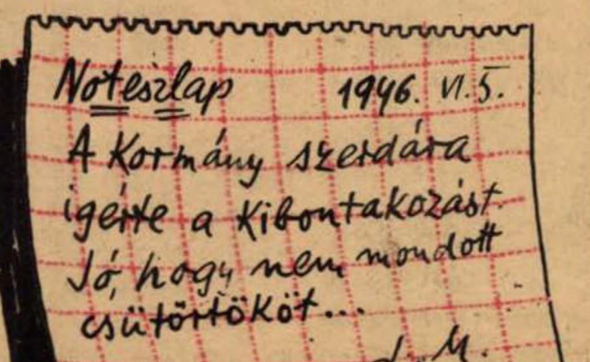
Szerte a fővárosban nagy feltűnést keltett, hogy a fasiszta sajtótermékek beszolgáltatásának idejét — amely május 20-án lejárt —

nem hosszabbították meg.

Széles körökben most nem tudják, hogy a Mein Kampf-ot meddig *nem* muszáj beszolgáltatni. Ugy értesülünk, hogy a beszolgáltatási időt a rendőrség a közeli napok egyikén

razziaszerűen hirtelen

fogja meghosszabbítani.

KELLEMES HELY

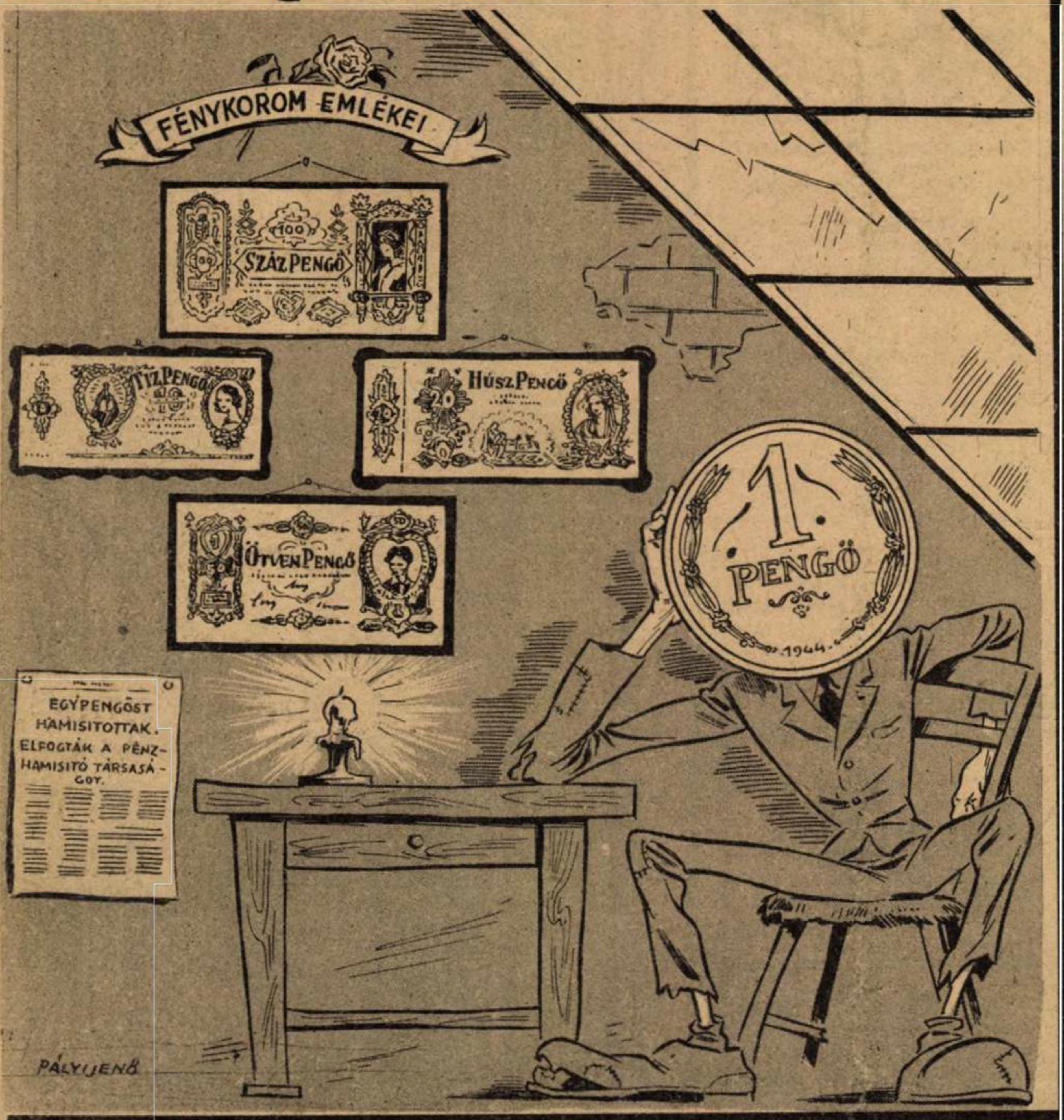
— **Hová utazik az idén nyáron, Malcsák úr?**
— **Ménküpusztára.**
— **Nagyközség?**
— **Azt hiszem. Vasútja, postája és összeesküvése van.**

Hamupipőke 1946-ban

A mesebeli Bárányos: Kisasszony, hagyja a fenébe azt a babot, sikerült elcserélnem a cipőjét jobbfajta kalóriákra.

Naplemente előtt

A kettős pünkösdi ünnep miatt legközelebbi számunk csütörtök helyett pénteken, június 14-én délben jelenik meg.

1. **Azt szeretnék tudni, polgártársak, hogy a demokratikus magyar hadseregben miért éppen azoknak a honvédeknek és tiszteknek az előléptetése késik, akik a multban éppen demokratikus magatartásuk miatt szorultak háttérbe. Madj én megmagyarázom!**

Amikor a kitűnő tudós, mint egyetemi magántanár nyugalomba vonul, egyik tisztelője megkérdezi:

— Tulajdonképpen miért nem nevezték önt ki professzornak?

— Mindig volt valami akadálya. Húsz és harminc évem között nagyon fiatal voltam, harminc és ötven között kommunista, ötven és hatvan között zsidó, most pedig demokrácia van, tehát nem részesíthetnek előnyökben a fiatalok előtt.

2. **Arra kíváncsiak elvtársak, mivel védekeznek a kunmadarasi gyilkos fasiszták a statáriális bíróság előtt? Ezt is megmagyarázom!**

Egy újságíró megkérdezi a meggazdagodott félvilági hölgyet, hogy miért folytatja még mindig a foglalkozását.

— Ennek a titka igen egyszerű, — hangzik a felelet. — Hogy egy szegény lány meggazdagodjék, ahhoz egy évig kokottnak kell lennie.

— És azután már élete végéig az marad szegény.

Panaszos levél

Kedves Ludas Matyi!

Egy megtörtszívű fiatalasszony fordul önhöz. Egy év óta zavartalan boldogságban éltünk férjemmel, született Malcsák Benővel. Férjem, született Malcsák Benő ugyanis minden este pontosan 7 órakor hazajött a hivatalból, megvacsorázott, majd elővette kedvenc lapját, a **Kossuth Népét** és így szólt hozzám: **„Egy pillanat Linám, csak kiolvasom ezt a Kossuth Népét, rögtön kapsz tőlem egy csókot."** Ez így ment egy álló esztendő óta minden áldott nap. Férjem annyira megszokta ezt, hogy már nem is tudott megcsókolni a **Kossuth Népe** kiolvasása előtt.

Most pedig megtört szívvel értesülök, hogy a **Kossuth Népe** ezentúl csak vasárnap este fog megjelenni...

Malcsák Benőné
szül. Libucka Lina.

Hivatalos jelentések

A) Közegh úr levele Feljebbvalóssy úrhoz

Kedves Bátyám,

multheti becsesedre válaszolva, mély hódolattal közlöm, hogy én ezekről a gyilkossági izékről már rögtön, két héttel a gyilkosságok után jelentést akartam Neked tenni, de aztán közbejött a cseresznyebefőzés, te mint vadászember, biztosan meg fogsz érteni. Méltóztassál megnyugtatni a sajtót, hogy a tettesek még az idén, vagy jövőre rögtönitélő biróság elé kerülnek. Pesten egyébként eltúlozzák a dolog jelentőségét: éretlen tréfáról van csupán szó, de ezek a zsidók nem értik a tréfát és egy csomóan meghaltak. Most, sajnos, csak ennyit irhatok, de legközelebbi levelemben kimerítő részletekkel szolgálok a legutóbbi tarokkpartinkról, nem azért mondom, de szenzációs volt. A nyomozást egyébként valószínűleg folytatni fogjuk, mert a siker titka a

kitartás!

Közegh (Krautfresser) Kázmér

B) Feljebbvalóssy úr levele Közegh úrhoz

Kedves Barátom,

multhavi jelentésedre csak most tudok válaszolni, mert három hete tyúkszemet vágattam. Leveled kissé hézagos, nem írtad meg a legfontosabbat, hogy udvarol-e még a segédjegyző a bakternénak, és ha nem, akkor kinek. Ezekben az izékben egyébként a legszigorúbb nyomozást kell levezetni, könyörtelenül meg kell állapitani az áldozatok számát, mert itt Pesten mindenféle rémhirek vannak forgalomba; egyesek szerint néhány izraelita polgártársunk életben maradt. Úgy kell nekik, hiába, ezekben az izraelitákban mindig volt

bátorság!

Feljebbvalóssy F. Wolfgang

C) Közegh úr levele Feljebbvalóssy úrhoz

Kedves Bátyám,

örömmel tudatom, hogy a háromhetes vasszorgalommal levezetett nyomozás eredménnyel járt: sikerült nyomra jutnom és megtalálnom a szálakat, amelyek hozzám vezettek és sikerült elvágnom azokat.

Kézcsókkal:
Közegh

— Mi az Nyavalyek úr, maga így feltört?
— Nem, csak a lábam tört fel.

Szombati pénzszüke

Irta: Stella Adorján

Szombaton délben izgatottan keresett fel Homályos Ede barátom, az ismert közüzér.

— Van pénze?

— Nincs.

A fejéhez kapott.

— Szörnyű helyzetben vagyok. Nincsen csak dollárom.

Már éppen kezdtem sajnálni szegényt, amikor előadta, hogy reggel nyolc óra óta áll sorban a bank előtt, mert felmondott több millió adópengőt, de nem tud pénzhez jutni.

— Végigfutkostam az egész családot. A sógorom textiles, de neki csak törtaranya van. Én pedig reggelizni szeretnék és felülni a villamosra, de nincsen csak 130 milliőm. Síma pengőben.

Ki is kotorászta a zsebéből a síma pengőt. Meglehetősen gyűrött volt.

— Rohanok a vállalatomhoz, hátha megkapom a fizetésemet. Jöjjön, adok magának is belőle kölcsön.

Homályos ugyanis ellenőr a Tejfehérítő és Feketéző r. t.-nél. Ott azt mondták, hogy az altiszt már elment a pénzert a jegybankba. Utánarohantunk, kiderült, hogy a pénzverdében várják a pénzt. Itt megtudtuk, hogy a pénzt most verik, de ellentétben a fordított közmondással, verve se jó.

— Miért nem ad el dollárt? — kérdeztem Homályost.

— Szombaton?! Maga közgazdasági analfabéta! Szombaton a dollárnak Pesten nincs értéke. Legfeljebb a gazdasági rendőrségre sózhatja rá az ember, de ők is szívesebben kobozzák el más napokon.

De azért szaladgálni kezdett és a Teleki téren talált egy zúgügynököt, aki hajlandó volt megvenni a valutát. Hogy nagyobb bizalmat keltsen, meg is mutatta a készpénzét. Csak úgy tornyosultak nála a tízmilliósok. Szombaton!

— Hogy veszi? — kérdezte Homályos.

— Pari. Egy dollár egyenlő egy pengővel.

Homályos vérbeborult szemmel felfortyant, R.-csoporttal fenyegetőzött, majd az alkuszt pillantásra se méltatva, megragadott.

— Jöjjön. Van egy emberem, akinek mindig van készpénze.

A Nemzeti elé vezetett. Ott koldult egy tiszteletreméltó aggastyán. Kalapja tele volt bankjegyekkel. Régi ismerősökként üdvözölték egymást.

— Tud nekem kosztpénzt adni hétfőig? — kérdezte Homályos.

— Akad! — felelte a koldus egy bankár gőgjével.

— És milyen kamatot kér?

— Minden millióért ad uraságod hétfőn egy milliárdot.

Barátom dühbe gurult erre a példátlan uzsorára.

— Hogy mer maga ennyit kérni!?

A koldus nyugodtan válaszolt:

— Kérem ez a mi normális kamatlábunk. Én adok egy bizonyos összeget *és adjon az úr ezerannyit érte.*

VIGYÁZZ, MERT JÖN A VONAT!

RIMES ÖTLET Írta Pártos Jenő

Miután az árunak ma
nincsen irány-ára,
Egy új formát szültek az ár
irányítására
Ez adja meg azután azt
a bizonyos fokot,
Amelyen az ár-viszonylat
állandóan mozog.

Eme csodás találmánynak
a BESZKÁRT a feje:
Kapupénz — a mindenkori
átszállójegy fele,
De hogyha a jegyeseddel
éjfél után bemész,
A fele nem elegendő,
hanem jár egy egész!

Ha már most a kapupénz a
BESZKÁRT után mehet,
Egyéb vonalon is ilyen
jegy-árviszony lehet:
Itt a remek MÁV tarifa,
ez aztán az alap,
Amelyből a következő
ár-viszonylat fakad:

Budapesttől — Bánhidáig
lenyirják a hajad,
Bakonypölöskéig — kapsz egy
negyedkiló vajat,
Ceglédig — egy szállóban kapsz
átmeneti szobát...
Kilométerenként ez így
folytatódik tovább.

„Hogy egy kiló idei tök?"
„Rákoscsaba — Abony!"
„Nem olcsóbb ez?" — kérdem, mire
ezt a választ kapom:
„Én a MÁV-hoz igazodok,
az pedig nem enged!
Ez az ára! — Tessék nézze
meg a *Menetrendet!*"

Afrikában

— Mondd Csimbi, mit szólsz ehhez a lehetetlen pofához?

Mit szólsz hozzá kérlekalásan

hogy a Kisgazdapárt a közmunkaváltság mintájára bevezeti a közmunka-válságot?

— Hogy értsem ezt, kérlek?

— Annyian fáradoznak a párt bajainak megoldásán, hogy talán már csak közmunka keretében lehet megoldani ezt a válságot.

— Azt hiszem kérlek, ez a válság nem is olyan veszélyes, csak felfújják. Egyesek saját szemükben nem látják a szálkát, de pártunk szemében a gerendát is rögtön észreveszik.

— Biztosan az fáj nekik, hogy a Kisgazdapárt olyan sokoldalú.

— Mennyiben sokoldalú, kérlekalásan?

— Van egy jobboldala, egy baloldala és egy követel oldala.

— Az melyik?

— Amelyik a kisgazda-követeléseket nyujtotta át a baloldali pártoknak.

— No és a Baloldali Blokk milyen állást foglalt az ügyben?

— Nem tudom kérlek, de nem is érdekel.

— Miért, kérlekalásan?

— Hát mit képzelsz kérlek, pártunk talán a Baloldali Blokk számára sürgeti a poziciókat? Még mit nem? Végre is nem az a fontos, hogy ők foglaljanak állást, hanem az, hogy mi foglaljunk állást. Minél többet és minél jobbat. Lehetőleg jól dotált, nyugdíjas állást.

— Szolnoki kisgazda-képviselő már a mult héten állást foglalt: a kunmadarasi ügyben leszögezte, hogy elítéli azt.

— A Baloldali Blokk persze nem elégedett meg ennyivel, ők a másik szolnoki ítéletre voltak kiváncsiak.

— Nem tudod kérlek, a szolnoki tárgyaláson ki képviselte a vérvádat?

— Azt hiszem, az a gyöngyösi ügyben szerepelt kisgazda-képviselő barátunk. Úgy tudom, ő is érdekelt fél: belőle is kolbászt akartak csinálni.

— Honnan veszed ezt, kérlekalásan?

— A saját fülemmel hallottam. Direkt kikérték szegényt a parlament mentelmi bizottságból.

— Ezt a szörnyűséget én is hallottam. De miből gondolod, hogy kolbászt akartak belőle csinálni?

— Állandóan valami debrecenit követeltek.

— Azt hiszem, tévedsz, kérlek. Az nem debreceni volt, hanem gyulai.

— Debreceni vagy gyulai, az vurst. Egyre megy, kérlekalásan.

— Most majd a Baloldali Blokk fog előállni az új vérváddal.

— Talán a Kisgazdapártot is meggyanúsítják, hogy kolbászt csinált valakiből?

— Ellenkezőleg. Kolbászból csinált valakit. Gyulaiból képviselőt csinált. Na, szervusz, kérlekalásan...

Soványak figyelmébe!

— Mi van magával, Trofák? Amikor legutóbb láttam, olyan rossz bőrben volt, hogy azt hittem már a százmilliárdost sem éri meg. Most meg majd kicsattan!

— Hehehe, majd kicsattanok. Persze, hogy kicsattanok, ha táplálkozom. Tudja, úgy történt a dolog, hogy nagyon beteg voltam. Elmentem az orvosomhoz, aki azt mondta, hogy ha nem hagyom abba a babevést s ha nem tudok leszokni a lencséről, bajok lesznek. Azt mondta, meg kell híznom. Sok húst, szárnyast, tejet, vajat.

— Ne mondja. Persze maga gazdag.

— Én? Kikérem magamnak. Én tisztességes ember vagyok.

— Hogyan jutott akkor szárnyashoz, vajhoz, tejhez?

— Nagyon egyszerű. Feljelentettem önmagamat, mint bujkáló nyilast. Letartóztattak. Attól fogva a Ranolder-nővérek tápláltak. Meg a Krauthuber-nővérek a házból, ahol lakom. Remekül éltem.

— És miért járkál most szabadon?

— Fogyókurán vagyok. Szintén orvosi tanácsra.

— És milyen címen helyezték szabadlábra?

— Mert szökésemtől nem kell tartani. Na, alászolgája.

Bodó Béla

Taszajtó Nagy Gergely esete a disznóságokkal

— Mit bánkócc má megen, te Gergely?

— Hadd el, te Péter, elveszett a kanombu kilencvenhét kila.

— Ijjet még nem is hallottam, így lefogyni, a fene a büdös kant.

— Ne báncsd Péter, nem ü akarta. Az úgy vót te, hogy eementünk a Pirossal bejelenteni az állományt, a beszógáltatás végett. Ott vót a jedző úr, láttam, hogy mingyár megismert ahogy begyüttünk, mer egy nagyot pökött. Egy tiszviselló csinyátta a a bejelentist, régi demokrata, ismertem még nyilaskorábú. A Bikkmakkfalvy úr ispánynya vót előttünk, kérdi tüle a tisztviselló, na hány gyesznó van, ispány úr. Aszondi egy se, csak eppár koszos malac, ott vannak kinn az udvaron, nizze csak. A tisztvisellö kinizett, hát ott állt a Bikkmakkfalvy öreg kondása tizenhét marha nagy gyesznóval, a legfijatalabb is ujjan vín vót mán, hogy búgott mán az onokája is, akar a bugócsiga. Aszondi a tisztviselló, gyesznók mán ezek ispány úr. Észné legyen tisztviselló úr, ha nehezire esik is, mongya az ispány, malacok ezek, nem láti, hogy égszinkék másni van a farkukba? Ammás, aszongyaja a tisztviselló, de valami írásbéli bizonyíték is kő. Ehun e, hoztam én aztat is, mongya az ispány, még hozzá ámerikait, mer ezek jorkshiriek, oszt odaadott valami számolócédulát, nímetül vót irval, csak annyit láttam, hogy onedollar. Ember kend ispány úr, ha csak akármilyen is, montaja tisztvisellő s leparoláztak. Na, montam a Pirosnak, szalaggy csak haza a Miskájir, oszt füzzil a farkába ekszpreksz égszinkék másnit. Közbe mán odaálltam a tisztvisellő elé, na aszongya gyerünk Taszajtó, magának van egy akkora kannya, hogy attu csillog a falu minden emséjének a szeme, gyerünk a bejelentissel. Abszolut ember vagyok, ismerhecc Péter, csak annyit montam, ne csinyájjon mán főhajtást a tisztvisellő úr, asse tudom én, mijjen egy kan, csak egy árva malacom van nékem. Akkor mán gyütt a Piros a Miskával, égszinkék másni vót a farkába a vín bitangnak, kacafántosan nézett ki, monhatom. Mondok a tisztvisellőnek, hajja, nizze mán, mijjen hejjes kismalac. Aszondi a tisztvisellő menynyen a víz alá, vín marha, gyerünk a mázsára avval a büdös kannal. Rátetttük, de vót becsület a büdös kanba, úgy összehúzta magát, hoccsak huszonnégy kilát mutatott, pedig tennap még százhuszonegy vót.

— Hát ammeg hogy lehet te Gergely?

—Az úgy, hogy azon a mázsán mirte te a marha, akit a Bikkmakkfalvy ispánya hozott...

Menjen a víz alól

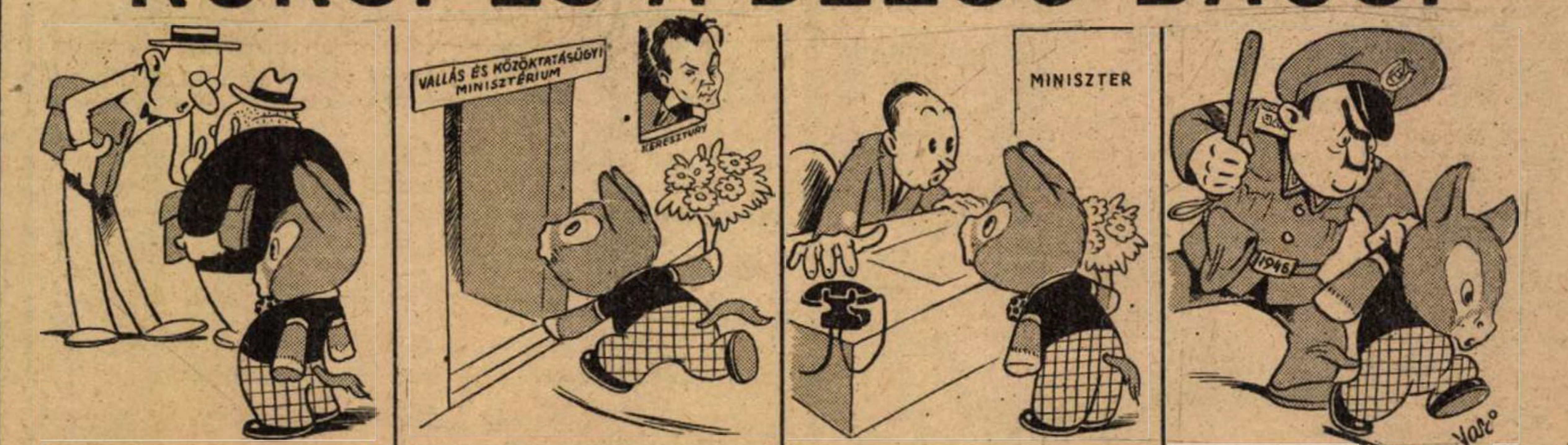
KASSO

— Kikérem magamnak ezt a szemtelenséget!

Egy kis szamár kalandjai a nagy Budapesten XLVI.

KUKSI ÉS A DEZSŐ BÁCSI

A tőzsdénél sétált Kuksi
S megállt sóbálvánnyá váltan,
„Gyengélkedik Dezső bácsi..."
Szólt egy tőzsdés rezignáltan.

„Beteg a jó Keresztury? —
Mondta Kuksi — ez fatális!"
És a kultuszminiszterhez
Futott, szaladt, rohant máris.

„Dezső bácsi érdekelne..."
Ezzel állított be ottan,
Várjon, uram, — szólt a titkár
S rendőrt hívott izgatottan.

„Adok neked Dezső bácsit! —
Szólt a rendőr — megvagy végre!
Már neked is dollár kéne?
Gyerünk csak a rendőrségre!"

A budai beszéd után

Házasságközvetítő: Látod Miska, ez az igazi, mert ez a jobb partie!
Magyar Miska: Jó, jó . . . de mondja mama, nem tulságosan jobbpárti-e?

Regény

— Tudja, megszerettem a nőt, udvarolni kezdtem neki, ő is megszeretett, boldogok voltunk, de azután lassan elhidegültünk egymástól és szakítottunk . . .

— És mikor történt mindez?

— Tegnap, mialatt sorbaálltunk adópengőjegyért.

E HETI SZÁMUNKAT ÍRTÁK ÉS RAJZOLTÁK:

Aranyos Gusztáv
Bodó Béla
Byssz Róbert
Darvas Szilárd
Farkas Lujza
Gábor Andor
Gádor Béla
Gergely Miklós
Gerő Sándor
Hidvéghy Ferenc
ifj. Hont Ferenc
Kassovitz Félix
Kertész Endre
Király Dezső
Pályi Jenő
Pártos Jenő
Sándor Károly
Shwott Lajos
Stella Adorján
Szegő Gizi
Szür Szabó József
Tabi László
Török János
Vasi

Mégis csak szép az élet...

ÁLLAPITJÁK MEG A LEGIFIJABBAK

1001 ÉJSZAKA 1946-ban

Abban az időben, amikor még tündérek jártak esténként a földön és egy értéktelen papirdarabkáért megcsókoltak minden igazhívőt, volt egy kies országban egy kies falu. Ebben a kies faluban éldegélt néhány derék fasiszta effendi, mert demokrácia volt akkoron.

Nem volt ebben a falucskában senkinek semmi gondja. Minden derék fasisztának tele volt a kamrája rizses piláffal és kézigránáttal, amit az esti ájtatoskodásokhoz használtak.

Egy szép májusi napon sürgés-forgás támadt a faluban. Az öregebb fasiszta effendik vígan simogatták a szakállukat.

— Kezd megint fellendülni az ipar, — mondogatták örvendezve.

A munka zaja felverte a falut, csupa csattogás, pattogás, kattogás és dübörgés volt minden.

— Mi van itt, effendik? — kérdezte egy járatlan idegen.

— Másfélévig rozsdásodtak a szerszámaink, — mondotta sugárzó arccal egy fasiszta effendi. — De most már újra elkezdtük a derék izmaeliták nyírását, Allah növessze meg szakállukat.

Feldult arcú, véres izmaelita ugrott be a kádi ajtaján.

— Segítség, kádi! — hörögte. — Nyírják a derék fasiszta effendik az izmaelitákat.

— Nyírják?! — hördült fel a kádi. — Majd én megmutatom

És úgy fejbevágta a derék izmaelitát, hogy csak úgy nyekkent.

— Allahra, kádi! — hördült fel az árva izmaelita. — Én izmaelita vagyok, én nem vagyok fasiszta!

A kádi két pofon között szolgált a magyarázattal:

— De én az vagyok!

Ludas Matyi

Megjelenik minden vasárnap.

Szerkesztő: **GÁL GYÖRGY**

Felelős szerkesztő: **SZEGEDI EMIL**

Felelős kiadó: **PETO JÓZSEF**

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, József-körút 5. Telefon: 388—110 és 188—132. Nyomatott a „Szikra" Lapvállalat offset-körforgógépein. Felelős nyomdavezető: Nedeczky László.

E HÉTEN sarokba állítjuk

Eötvös Károlyt,

mert annakidején a tiszaeszlári vérlázító és ostoba vérvádat ugyan halomra döntötte, de nem gondoskodott megfelelő utódról, aki 1946-ban meggyőzően emelné fel szavát a gyerek-kolbász bárgyú rémmeséje ellen

